

Mit a farsang, táncolnak a gazdagok!

A szegényember csak a kintől bokázik... Mikor jön a gazdagok böjtje?

— 'A NÉP munkatársától —

Egyik nagy francia költő zokogja el gyönyörű versben, tintakönnyekkel, hogy a sötét, bus Föld egyetlen rop-pant táncától reng : e siralomvölgy lakói zürzavaros, borzalmas ugrándozásban táncolnak a sirgódór felé...

Jaj és miriád jaj, micsoda táncot járunk 1914 nyara óta!... Azóta valóban reng a Föld, mert mi, életre-ítelt halandók, végtelen láncoként egymásba fogódzva táncolunk egy szörnyű zenére : a Halál komor dallamaira...

Micsoda eget-rogyasztó hangversenyt zugatott fel a háború s ennek hangviharában, a puskák, kardok, ágyúk förgetegében hogyan hullt a Halál karjába a Mindenség legtragikusabb, legszen-tebb csodája : az Ember!... Hogy dőzsölt az öreg Föld s megcsömörlött a hullák millióitól s berugott ember-milliók véré-től es könnyétől...

De nem, még nem csömörlött meg, még nem rugott be... Egész Európa egyetlen óriási, szörnyű ravatal s még néhány ország öli egymást, még eszi, falja, zabálja a Föld az Embert, még szürcsöli, nyeli roppant torokkal, ful-dokolva, a legdrágább italt : az embervért...

De azért áll a bál, táncolnak, örülnek, kacagnak az emberek. Soha még olyan táncórület nem robogott végig széles e világon, mint ma, amikor mindenkinék, a kinek van szobája, be kellene zárkóznia abba s lerogyva a földre, mellett döngötte, haját cibálva sirni, sirni, sirni... Siratni azokat a milli-ókat, akiket a háború idején kikaszált a Halál az Élet üde vetéséből... És fő-ként siratni az életben maradt milli-ókat, a hét törrel átvért szívű anyákat, a gond-hiénákkal viaskodó apákat s a virágtalan ifjuságu gyermekeket, ezeket a szomorú angyalokat... Siratni, siratni, siratni az egész tragikus világot!...

S a gyász, a zokogás helyett táncolnak az emberek... Soha olyan vadul nem táncoltak, mint ma. Minden táncoló test az Öröm túlfű-tött katlana, mely a robbanáshoz közele-dik! Micsoda táncok! Mintha a táncos minden testrésze külön-külön akarna táncolni, elrepülve a végtelen terekbe, hogy távoli világok lakói is lássák : milyen boldog a földi ember! Newyork és Tokio, Szentpétervár és London, Páris, Róma, Berlin, Bécs táncol. És táncol Buda-pest is...

A legszerencsétlenebb, legboldogtalanabb ország fővárosa is táncol. Karnevál hercege ide is belejtett, pajkosan, vidáman, csörgősípkásan, ezer kacagó zeneszerszámmal játszva a talpalá-valót. Farsangolunk mi is... Bál, bál és bál mindenfelé. Röpülnek a meghívók, csalogató, édes ígéretekkel:

Kitűnő ételekről és italokról gondoskodva van.

A zenét elsőrendű zenekar szolgáltatja. Záróra nincs. Tánc kivilágos kivirradtig s végül:

A hölgyek és urak kéretnek estélyi ruhában megjelenni.

Röpülnek a meghívók, röpülnek a mulatnivagyók és áll a bál.

A nagy, diszes termekbe, melyek fuldoklanak a fénytől és kábító illattól, nagy, diszes, kábító illatu folyamként ömlenek a bálozók. A hölgyek és urak felöltötték vagyontérő estélyi ruhájukat (— hány ember verejtéke és könnye tapad e ruhákhoz?... —) az első-

rendű zenekar édes, forró, vidám zenébe kezd és áll a bál. Férfi és nő, zene és tánc, fény és illat, mosoly és kacaj, erőtadó ételek, mámorító italok, — be szép a farsang, be gyönyörű az Élet!

Igy járja a farsangi táncot az ember-óceán néhány kis, csuf csöppje: az öröklött vagyonok urai, a hadimillio-mosok, valutaspekulánsok, siberek és egyéb szörnyű lények, akiknek a vagyontát vagy az őse, vagy ő maga «szerezte» össze. A dolgozók, az élet-alkotók hatalmas tömege pedig böjti táncot táncol...

Erdély, Felvidék, Bácska menekültjei, vagonlakók, tízezer éhező, fázó hajléktalan, tízezer toprongyos, tetves koldusa az utcának, rokkantak, nyomorgó tisztviselők, tanárok, írók, művészek, egyetemi hallgatók, munkanélküli munkások, alkalmazásban lévő munkások — ti vagy-tok a legkitartóbb áncosok!...

Mióta tart már a ti bálotok!... Mióta bokáztok — jajgatva, sikoltva — a Gond,

Kin, Gyötrelem ezerhangú zenekisé-rete mellett!... Ti százszorszé-nt magyar anyák, mióta, meddig táncoltok még a boltok előtt egy kis fáért, szénért?!... Mióta, meddig topogtok, gyötrött fejetekhez kapdosva, hogy kitalálhassátok; miként lehet főzni fa, zsír, liszt és só nélkül?!...

Ti megmarcangolt szívű apák, mióta táncoltok reggeltől éjfélig a gyilkos robot taposómalmában, hogy annyi pénzt szerezhessetek, amennyi az éhenhalás ellen elég?!... S mikor nyomorult ágyatokra roskadtok, még ott is meddig táncoltok, lázas vergő-désben meddig fetrengtek az agyato-akat szorongató Gond karmai között?!... Egész éjjel táncoltok, szemetekben a

rémület kék fényé-vel: mi lesz holnap?

Ti szegény bol-dogtalanok, háború sújtott milliói, hulladékokból, missziók kegyéből tengődő vértanúk, hol van a ti estélyi ruhátok? Hol van egyáltalán a ruhátok?... Hol a hely, ahol részete-ekre gondoskodva van kitűnő ételekről és italokról?... Nála-

tok sincs záróra: táncoltok, táncol-tok a kintől kivilágos kivirradtig!... De mikor jön el számotokra a virra-dat?...

Aradi-Szabó István

